

nepăsarea”. Atent la multele stări de spirit dintr-o viață în care „tristețile foșnesc stins”, Tucu Moroșanu își alcătuiește fiecare poem cu mult sîrg, chiar cu parcimonie am putea spune, ca un bun gospodar al verbului ce se află, într-un ritual mitico-mistic dînd cititorului sentimentul că el însuși poate scrie fiecare poem din această carte. „Aceasta este atmosfera poeziei lui Tucu Moroșanu la care s-ar adăuga o serie de texte despre «severa democrație», despre «recensămîntul lichelelor», despre «instituțiile felurite ale statului», unde șfichiul ironiei și umorul de bună calitate sînt pregnante” – concluzionează, în prefață, poetul și editorul Daniel Corbu, devoalînd cu multă probitate poezia acestui însingurat poet.

Ionuț Caragea, *Guru amnezic*, Editura Fides, Montreal, 2009, 80 p. Cu o prefață de *Constantin Miu* și o postfață de *Angela Furtună*.

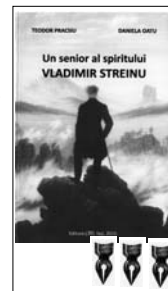

Poet nonconformist și dominat de sentimentul atît de dureros al dezrădăcinării, construit destul de mult pe internet, Ionuț Caragea (numele său duce amaric de mult la ciuma din debutul secolului al XIX-lea de la București), scrie o poezie pe o lamă de bisturiu, lamă cu care își operează, dar nu pentru vindecare, propria moarte cînd în sîngele lui se pornește Jihadul, așa cum reiese dintr-o anume poezie a sa. Și pentru că el bea „ceai verde cu aromă de nemurire” (un gest de ușoară trufie) spune: „Stau liniștit și beau ceai verde/ cu aromă de nemurire/ oamenii se grăbesc, păsările negre se rotesc/ pe cerul gurii mele/ un copil pînge în mijlocul mansardei puști”. Totul pare dezarticulat în poezia lui Ionuț Caragea, totul pare un univers amorf format din antimaterie, iar el trudește să recompună în hainele logicului o lume de nisipuri mișcătoare pentru că: „vine o vreme cînd zeul singurătății/ coboară din paradisul cuvintelor suspendate/ răsfioește cărțile ca și cum ar avea nevoie de suflet”. „Ionuț Caragea – spune Constantin Miu, în prefață – mărturisea undeva că nu sîntem compleți decît atunci cînd murim. Ținînd cont de acest postulat și de versurile declarative din poezia «O patrie cu mormînt» și avînd în vedere ideatica poeziei «Visînd nemurirea» putem spune că poetul își completează cu fiecare volum ființarea prin moarte ca nemurire...”. Elogiul morții făcut de Ionuț Caragea pare a fi o temă mai mult decît predilectă, chiar o obsesie, pe care o cultivă cu consecvență. Această consecvență asupra elogiului morții o determină și pe Angela Furtună să-și întituleze comentariul la această carte chiar „A te salva mereu de la o moarte intensă, creativă, repetitivă”. Traiul în exil pe care și l-a asumat Ionuț Caragea îi conturează un orizont zbuciumat ce se definește destul de bine și din acest volum, în care spune: „numai poetul știe cîtă singurătate și cîtă tristețe/ este în casa cuvintelor sale.../ numai poetul știe cît frig pătrunde/ în casa cuvintelor sale”.

Theodor Pracsu, Daniela Oatu, *Un senior al spiritului – Vladimir Streinu*, Editura PIM, Iași, 2010, 144 p.

După 40 de ani de la trecerea în lumea umbrelor a exemplarului estetician, istoric și critic literar Vladimir Streinu, interesul urmașilor pentru activitatea sa literară este constant

dacă nu chiar în creștere. După ce mai demult au apărut: *Vladimir Streinu interpretat de...*, 1984 de *Emil Vasilescu*, *Vladimir Streinu critic și istoric literar* 1977 de *Serafim Duicu*, *Vladimir Streinu*, 2002 de *Emil Vasilescu*, după o serie de articole ample despre activitatea de scriitor, estetician și critic literar a lui Vladimir Streinu, iată că doi autori vasluieni, Theodor Pracsu și Daniela Oatu, se preocupă, cu temeinică interpretare, de Vladimir Streinu, lecturat într-o notă modernă și cu ochiul proaspăt al criticului literar de peste ani. „Vladimir Străinu este și rămîne un critic important al literaturii noastre prin valoarea de exemplaritate a operei, prin viziunea cuprinzătoare și capacitatea de evaluare, prin conștiința morală și eleganța scrisului” spun cei doi autori și trebuie, cum este și firesc, să fim de acord cu cele menționate în „Argument”. Poate că plecînd chiar de la aceste idei dezvoltate de autori, cartea *Un senior al spiritului – Vladimir Streinu* devine un punct de referință în posteritatea unui mare critic și istoric literar. Interesant în această carte este faptul că autorii și-au propus ca întreaga activitate de critic și istoric literar a lui Vladimir Streinu să fie legată de aceea a scriitorului (*poetului*) pornind de la volumul său de debut *Ritm interior*, volum care aducea între vocile poetice de la acea vreme o voce singulară, puternică și cel puțin interesantă. Demersurile critice viitoare ale acestui „senior al spiritului”, așa cum lasă să se înțeleagă cei doi autori sînt mai mereu decodate de scriitor. Prin viziunea sa integratoare, Vladimir Streinu se ocupă în egală măsură de marii clasici, de contemporanii săi iluștri dintre cele două războaie mondiale dar și de foarte tinerii, pe atunci, scriitori cum ar fi: Nicolae Labiș, Șt. Aug. Doinaș, Marin Preda, Ion Lăncrănjan, Dumitru Radu Popescu, Marin Sorescu, Ioan Alexandru, dovedind că este un *spirit transparent*, receptiv la varii modalități creatoare. Meritul incontestabil al acestei cărți este acela că aduce la zi un adevărat senior al spiritului, un critic mereu proaspăt ca exprimare și judecată de valoare, modern și mai ales actual, pe care se poate sprijini cu teimeinicie cel care este interesat de literatura română, fie clasică, fie contemporană și la modul cum ar trebui realizată astăzi critica literară, cu eleganță și profesionalism, fără a se ține cont de criterii extraliterare. De la Vladimir Streinu, cine vrea să învețe are multe de învățat cu o singură condiție: să-i parcurgă, cu răbdare, opera.

Gheorghe Vicol, *Pe prispă cu greierii, poezii pentru copii*, Editura Biblioteca Bucovinei I.G. Sbiera, Suceava, 2009, 132 p. cu o prefață de *Maria Toacă*.

Gheorghe Vicol face parte dintre, tot mai puținii, scriitori care și-au propus și și-au dedicat întreaga activitate literară pentru literatura rezervată în primul rînd copiilor, pentru acei cititori care sînt cei mai sinceri dar și cel mai greu de „păcălit!”. Mărturie pentru cele afirmate de mine stau cele 26 de cărți pe care le-a publicat de-a lungul timpului, toate avînd drept destinatar micul cititor. Scriind proză sau

